

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN MÄÄRÄYS
(viides jaosto)

19 päivänä toukokuuta 2008*

Asiassa T-144/04,

Télévision française 1 SA (TF1), kotipaikka Nanterre (Ranska), edustajinaan asian-
ajajat J.-P. Hordies ja C. Smits,

kantajana,

vastaan

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään J. Buendía Sierra, M. Niejhar ja
C. Giolito,

vastaajana,

jota tukee

Ranskan tasavalta, asiamiehenään G. de Bergues,

väliintulijana,

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

jossa vaaditaan kumottavaksi valtiontuesta, jonka Ranska on toteuttanut France 2:n ja France 3:n hyväksi, 10.12.2003 tehty komission päätös 2004/838/EY (EUVL 2004, L 361, s. 21),

EUROOPAN YHTEISÖJEN
ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (viides jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja M. Vilaras (esittelevä tuomari) sekä tuomarit M. Prek ja V. Ciucă,

kirjaaja: E. Coulon,

on antanut seuraavan

määräyksen

Tosiseikat

- ¹ Kantaja Télévision française 1 SA (TF1), joka on yksityisen mainostelevisiokanavan TF1 omistaja, teki 10.3.1993 kantelun komissiolle Ranskan television kahden julkisen kanavan France 2:n ja France 3:n rahoitusta ja sen käyttämistä koskevista tavoista. Kantelussa todetaan, että EY 81 artiklaa, EY 86 artiklan 1 kohtaa ja EY 87 artiklaa on rikottu.

- 2 Kantaja nosti 2.2.1996 laiminlyöntikanteen komissiota vastaan.
- 3 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin tuomitsi komission asiassa T-17/96, TF1 vastaan komissio, 3.6.1999 antamassaan tuomiossa (Kok. 1999, s. II-1757) todettuaan komission laiminlyöneen velvoitteitaan, koska se ei ollut tehnyt päätöstä kantajan kantelun valtioneutukia koskevasta osasta.
- 4 Komissio aloitti 27.9.1999 EY 88 artiklan 2 kohdan mukaisen muodollisen tutkintamenettelyn France 2:n ja France 3:n saamien investointitukien sekä France 2:n vuosina 1988–1994 saamien pääomatukien osalta.
- 5 Komissio päätti valtioneutusta, jonka Ranska on toteuttanut France 2:n ja France 3:n hyväksi, 10.12.2003 tekemässään päätöksessä 2004/838/EY (EUVL 2004, L 361, s. 21; jäljempänä riidanalainen päätös), että ”Ranskan France 2:lle ja France 3:lle myöntämät investointituet sekä Ranskan France 2:lle vuosina 1988–1994 myöntämät pääomatuet ovat [EY] 86 artiklan 2 kohdan nojalla yhteismarkkinoille soveltuvia valtioneutukia” (riidanalaisen päätöksen päätösoosan 1 artikla). Riidanalainen päätös ei koske 30.7.1999 annetulla Ranskan lailla nro 49-1032 käyttöön otettua televisiolupamaksua, koska kyseistä lupamaksua ei käsitelty muodollisen tutkintamenettelyn aloittamisesta tehdyssä päätöksessä (riidanalaisen päätöksen 25 perustelukappale).
- 6 Komissio toimitti 3.2.2004 päivätyllä kirjeellä kopion riidanalaisesta päätöksestä kantajalle, joka vastaanotti sen 4.2.2004.

Menettely ja asianosaisten ja väliintulijan vaatimukset

- 7 Kantaja nosti nyt käsiteltävänä olevan kanteen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon faksitse 13.4.2004 toimittamallaan kannekirjelmällä, jonka alkuperäiskappale toimitettiin kirjaamoon 15.4.2004.
- 8 Ranskan tasavalta pyysi hakemuksellaan 9.7.2004 saada osallistua tähän oikeudenkäyntiin tukeakseen komission vaatimuksia. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen neljännen jaoston puheenjohtaja on hyväksynyt tämän hakemuksen 6.9.2004 antamallaan määräyksellä.
- 9 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen jaostojen kokoonpanoja muutettiin 13.9.2004 alkaen, ja esittelevä tuomari nimitettiin puheenjohtajaksi viidenteen jaostoon, jolle esillä oleva asia näin ollen siirrettiin.
- 10 Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin
 - ottaa kanteen tutkittavaksi
 - kumoaa riidanalaisen päätöksen
 - velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut ja määrää tältä osin Ranskan tasavallan osalta laissa määrätyllä tavalla.

11 Komissio, jota väliintulija Ranskan tasavalta tukee kanteen tutkittavaksi ottamisen ja oikeudenkäyntikulujen osalta, vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

– jättää kanteen tutkimatta

– toissijaisesti hylkää kanteen selvästi täysin perusteettomana

– velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

12 Kantaja pyysi vastauksessaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta määräämään, että komissio esittää kirjeen, jonka se on kantajan mukaan lähettänyt 10.12.2003 Ranskan viranomaisille ja jossa se on pyytänyt niitä toimittamaan huomautuksensa ja ehdotuksensa televisiolupamaksuja koskevan lainsäädännön muuttamisesta.

Oikeudellinen arviointi

13 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 113 artiklan mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin voi, tehdessään päätöksen kyseisen työjärjestyksen 114 artiklan 3 ja 4 kohdan mukaisesti, milloin tahansa omasta aloitteestaan ratkaista asianosaisia kuultuaan, onko asia jätettävä tutkimatta ehdottoman prosessinedellytyksen puuttumisen vuoksi, ja näin on tehtävä muun muassa silloin, kun kanteen nostamisen määräaikaa ei ole noudatettu ja työjärjestyksen 44 artiklan 1 kohtaa on rikottu.

- 14 Lisäksi työjärjestyksen 111 artiklassa määrätään, että jos yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei selvästi ole toimivaltainen ratkaisemaan kannetta tai jos kanteen tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat tai kanne on selvästi täysin perusteeton, yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin voi jatka-matta asian käsittelyä ratkaista asian perustellulla määräyksellä.
- 15 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo nyt esillä olevassa asiassa olevansa tarpeeksi perillä asiasta oikeudenkäyntiasiakirjojen ja asianosaisten antamien selvi-tysten perusteella ratkaistakseen kyseessä olevan asian aloittamatta suullista käsit-telyä tai määräämättä kantajan vaatimaa prosessinjohtotoimea.

Kanteen tutkittavaksi ottaminen kanteen nostamisen määräajan kannalta

- 16 Kantaja ja komissio ovat samaa mieltä siitä, että kanteen nostamisen määräaika on alkanut kulua siitä, kun komissio toimitti riidanalaisen päätöksen kantajalle 4.2.2004, ja että kyseinen määräaika päättyi 14.4.2004 keskiyöllä.
- 17 Komissio toteaa kuitenkin, että kanne saapui faksitse 13.4.2004, jonka jälkeen kanne-kirjelmän alkuperäiskappale toimitettiin 15.4.2004, ja esittää ensimmäisen oikeusas-teen tuomioistuimelle, että tämä tutkii, onko työjärjestyksen 43 artiklan 6 kohdan pakottavia määräyksiä noudatettu.
- 18 EY 230 artiklan viidennen kohdan mukaan kumoamiskanne on pantava vireille kahden kuukauden kuluessa toimen julkaisemisesta tai siitä, kun se on annettu kantajalle tiedoksi, taikka jollei toimea ole julkaistu tai annettu tiedoksi, kahden kuukauden kuluessa siitä, kun kantaja on saanut siitä tiedon.

- 19 Jo kyseisen määräyksen sanamuodosta ilmenee, että päivä, jona toimesta saadaan tieto, on kanteen nostamista koskevan määräajan alkamispäivän perusteena toissijainen toimen julkaisemispäivään tai sen tiedoksiantamispäivään verrattuna (ks. asia T-426/04, *Tramarin v. komissio*, määräys 21.11.2005, Kok. 2005, s. II-4765, 48 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 20 Lisäksi siltä osin kuin on kyse toimista, jotka julkaistaan asianomaisen toimielimen vakiintuneen käytännön mukaan Euroopan unionin virallisessa lehdessä, vaikka kyseinen julkaiseminen ei ole niiden soveltamisen edellytys, yhteisöjen tuomioistuin ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ovat todenneet, että tiedonsaamispäivää koskevaa perustetta ei voida soveltaa ja että kanteen nostamisen määräaika alkaa kulua julkaisemispäivästä. Tällaisessa tilanteessa kolmas, jota asia koskee, voi perustellusti luottaa siihen, että kyseessä oleva toimi julkaistaan (ks. edellä 19 kohdassa mainittu asia *Tramarin v. komissio*, määräyksen 49 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 21 Esillä olevassa asiassa komissio on sille [EY 88] artiklan soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä 22.3.1999 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 659/1999 (EYVL L 83, s. 1) 26 artiklan 3 kohdan mukaan kuuluvan velvoitteen mukaisesti julkaissut riidanalaisen päätöksen 8.12.2004 Euroopan unionin virallisessa lehdessä.
- 22 Työjärjestyksen 102 artiklan 1 kohdan määräysten mukaisesti kanteen nostamisen määräaika on siten alkanut kulua "[toimen] julkaisemista Euroopan unionin virallisessa lehdessä seuraavan neljännen päivän päätyttyä", eli keskiyöstä 22.12.2004 alkaen, eikä kuten sekä kantaja että komissio virheellisesti väittävät, siitä päivästä alkaen, kun riidanalainen päätös toimitettiin kantajalle. Näin ollen ja kun sovelletaan EY 230 artiklan viidennen kohdan ja työjärjestyksen 101 artiklan ja 102 artiklan 2 kohdan määräyksiä yhdessä, määräaika on päättynyt perjantaina 4.3.2005 keskiyöllä.
- 23 Kantaja on nostanut käsiteltävänä olevan kanteen 13.4.2004 eli useita kuukausia ennen sitä päivää, josta kanteen nostamisen määräaika on edes alkanut kulua. Nyt käsiteltävänä oleva kanne täyttää siten tutkittavaksi ottamisen edellytykset siltä osin, että se on nostettu asetetun määräajan kuluessa.

Kanteen tutkittavaksi ottaminen työjärjestyksen 44 artiklan 1 kohdan kannalta ja sen kannalta, onko kanne selvästi perusteeton

- 24 Komissio ei esitä oikeudenkäyntiväitettä työjärjestyksen 114 artiklan nojalla vaan väittää Ranskan tasavallan tukemana, että kanne on jätettävä kokonaisuudessaan tutkimatta, koska työjärjestyksen 44 artiklan 1 kohdan vaatimukset eivät täyty. Komissio väittää toissijaisesti, että ne kantajan väitteistä, joihin komissio yrittää vastata aineellisesti, ovat selvästi perusteettomia.
- 25 Kantaja väittää, että sen kanne täyttää tutkittavaksi ottamisen edellytykset. Kuten toimielinten velvollisuus perustella toimensa, kanteen täsmällisyyttä koskeva velvollisuus on lievempi silloin, kun toimi liittyy tunnettuun oikeudelliseen yhteyteen. Kannekirjelmä ei nimittäin ole kuin ennalta arvattava jatko kantajan ja komission hallinnollisen menettelyn aikana esittämiin eroaviin näkemyksiin. Kantajan mukaan kannekirjelmä voidaan siten laatia suppeasti, eikä komissio voi jättää huomioimatta kannekirjelmän sisältämiä, jopa implisiittisiä, kanneperusteita, kun se on muuten puolustautunut niiden osalta aineellisesti. Komissio päättelee siitä, ettei se ole ymmärtänyt esitettyjä kanneperusteita, ettei kanneperusteita ole. Näin tehdessään se kantajan mukaan tulkitsee liian laajasti kanteen tutkittavaksi ottamisen tutkimisen laajuutta.
- 26 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa aluksi, että nyt esillä olevassa asiassa esitetty oikeudenkäyntiväite ei koske sitä, että riidanalainen päätös olisi yksilöity kanteessa epätasällisesti tai että kanteen vaatimukset olisivat epätasällisiä. Päinvastoin on kiistatonta, että kannekirjelmässä yksilöidään riidanalainen päätös selvästi ja että kannekirjelmän vaatimuksissa esitetään nimenomaisesti, että kyseinen päätös on kumottava ja komissio velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.
- 27 Oikeudenkäyntiväite on esitetty kanteen jokaisen väitteen osalta, sillä mitkään väitteistä, jotka ilmenevät kannekirjelmästä tai näyttävät ilmenevän siitä, eivät täytä työjärjestyksen 44 artiklan 1 kohdan vaatimuksia selvyydestä ja täsmällisyydestä. Kysymystä tutkittavaksi ottamisesta on siten tarkasteltava suhteessa jokaiseen väitteeseen, tai mahdollisesti väitteiden yhdessä muodostamiin kanneperusteisiin.

- 28 Tältä osin on muistettava, että työjärjestyksen 44 artiklan 1 kohdan c alakohdan nojalla kanteessa on mainittava oikeudenkäynnin kohde ja yhteenveto kanteen oikeudellisista perusteista.
- 29 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan maininnan on oltava riittävän selvä ja täsmällinen, jotta vastaaja voi valmistella puolustuksensa ja jotta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin voi ratkaista kanteen tarvittaessa ilman muiden tietojen tukea. Oikeusvarmuuden ja hyvän oikeudenhoidon takaamiseksi kanteen tutkittavaksi ottaminen edellyttää, että ne olennaiset tosiseikat ja oikeudelliset seikat, joihin kanne perustuu, ilmenevät johdonmukaisesti ja ymmärrettävästi itse kannekirjelmästä. Vaikka kannekirjelmää voidaan tukea ja täydentää tietyiltä osin viittaamalla sen liitteenä olevien asiakirjojen määrättyihin kohtiin, sillä, että viitataan yleisluonteisesti muihin asiakirjoihin, vaikka ne olisivat kannekirjelmän liitteinä, ei voida korjata sitä, että itse kannekirjelmässä ei ole mainittu olennaisia seikkoja. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiana ei ole etsiä ja tunnistaa liitteistä perusteita ja oikeudellisia perusteluja, joihin kanteen voitaisiin katsoa perustuvan, koska liitteillä on puhtaasti todistuksellinen ja täydentävä tehtävä (ks. asia T-56/92, Koelman v. komissio, määräys 29.11.1993, Kok. 1993, s. II-1267, 21 kohta; yhdistetyt asiat T-305/94–T-307/94, T-313/94–T-316/94, T-318/94, T-325/94, T-328/94, T-329/94 ja T-335/94, Limburgse Vinyl Maatschappij ym. v. komissio, tuomio 20.4.1999, Kok. 1999, s. II-931, 39 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja asia T-209/01, Honeywell v. komissio, tuomio 14.12.2005, Kok. 2005, s. II-5527, 55–57 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 30 Edellä esitetystä seuraa, että tarkasteltaessa sitä, täyttääkö kannekirjelmä työjärjestyksen 44 artiklan 1 kohdan vaatimukset, vastauksen sisällöllä ei ole merkitystä. Etenkään vastauksessa kannekirjelmän sisältämien kanneperusteiden laajentamiseksi esitettyjen kanneperusteiden ja argumenttien tutkittavaksi ottamiseen, mikä on hyväksytty oikeuskäytännössä (ks. erityisesti asia T-106/95, FFSA ym. v. komissio, tuomio 27.2.1997, Kok. 1997, s. II-229, 125 kohta ja asia T-14/96, BAI v. komissio, tuomio 28.1.1999, Kok. 1999, s. II-139, 66 kohta), ei voida vedota, jos tarkoituksena on korjata se, että työjärjestyksen 44 artiklan 1 kohdan vaatimukset eivät täyttyneet kannetta nostettaessa, ellei haluta täysin poistaa kyseisen määräyksen merkitystä.
- 31 Lisäksi siltä osin kuin kyse on kantajan tekemästä viittauksesta velvollisuuteen yhteisön toimien perustelemisesta, on korostettava, että vaikka tilanteessa, jossa toimielin on toteuttanut toimen, velvollisuus perusteluiden esittämisestä toimessa

voi hyvinkin olla lievempi, kun sen kohde tuntee hyvin toimen toteuttamiseen liittyvät olosuhteet (ks. vastaavasti asia 125/80, Arning v. komissio, tuomio 29.10.1981, Kok. 1981, s. 2539, 13 kohta; yhdistetyt asiat C-116/88 ja C-149/88, Hecq v. komissio, tuomio 7.3.1990, Kok. 1990, s. I-599, 26 kohta ja T-123/95, B v. parlamentti, tuomio 14.7.1997, Kok. H. 1997, s. I-A-245 ja II-697, 51 kohta), tätä perusteluvollisuuden lieventämisen mahdollisuutta ei voida soveltaa analogisesti vaatimuksiin yhteisöjen tuomioistuimessa nostetun kanteen riittävästä selvydestä ja täsmällisyydestä. Kyseiset vaatimukset on nimittäin asetettu yhteisöjen tuomioistuimen intressissä, koska ne eivät tunne niiden käsiteltäväksi saatettua asiaa ollenkaan etukäteen. Lisäksi välttämättömyys, että taataan oikeusvarmuus oikeuskäsittelyn kohdetta määriteltäessä sekä hyvä oikeudenhoito, estää sen, että työjärjestyksen 44 artiklan 1 kohdan vaatimusten välttämiseksi huomioon voitaisiin ottaa toimen toteuttaneen toimielimen oletettu hyvä tuntemus asiasta.

32 Kannekirjelmässä esitettyjä kanneperusteita on tutkittava edellä esitetyn perusteella.

33 Kannekirjelmä sisältää muodollisesti kaksi kumoamisperustetta. Ensimmäinen kanneperuste koskee riidanalaisen päätöksen virheellisiä perusteluja ja yhteisön oikeuden ja etenkin EY 86 artiklan 2 kohdan ja valtioneuvoston sääntöjen rikkomista. Toinen kanneperuste koskee jäsenvaltioiden ja julkisten yritysten välisten taloudellisten suhteiden avoimuudesta 25.6.1980 annetun komission direktiivin 80/723/ETY (EYVL L 195, s. 35), sellaisena kuin se on muutettuna komission 30.9.1993 antamalla direktiivillä 93/84/ETY (EYVL L 254, s. 16), sääntöjen ja pöytäkirjan jäsenvaltioiden julkisen palvelun yleisradiotoiminnasta (EYVL 1997, C 340, s. 109; jäljempänä Amsterdamin pöytäkirja), joka on liitetty EY:n perustamissopimukseen Amsterdamin sopimuksella, rikkomista.

Ensimmäinen kanneperuste

34 Kyseinen kanneperuste koskee kannekirjelmän 32–41 kohtaa. Kannekirjelmän 32–37 kohdassa kuitenkin ainoastaan kuvaillaan komission analyysiä, jossa se katsoi, että

France 2:lle ja France 3:lle annetut tehtävät ovat EY 86 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuja yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyviä palveluja.

- 35 Selvitys kyseessä olevan kanneperusteen ensimmäisestä väitteestä alkaa kannekirjelmän 38 kohdasta. Kyseisen kohdan ensimmäisessä alakohdassa kantaja ”katsoo – –, että komission analyysissä ei oteta huomioon useita ratkaisevia seikkoja, joiden olisi pitänyt johtaa päinvastaiseen johtopäätökseen”.
- 36 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin korostaa, että vaikka tämän alustavan toteamuksen perusteella näyttäisi siltä, että kantaja kyseenalaistaa, että France 2:n ja France 3:n tehtävät voivat sellaisenaan olla yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyviä palveluja, kannekirjelmän 38 kohdan jatko ei sisällä ainuttakaan tähän suuntaan viittaavaa seikkaa. Kantaja ei siten syvennä millään tavalla tätä mahdollista väitettä eikä ota esille mitään niistä perusteluista, jotka komissio esitti France 2:n ja France 3:n tehtävien osalta riidanalaisen päätöksen 69–75 perustelukappaleessa, vaikka ne ovat yksityiskohtaisia.
- 37 Kannekirjelmän 38 kohdan jatkos osalta näyttää siltä, että kantaja moittii todellisudessa komissiota siitä, ettei se ole ottanut huomioon väitettä siitä, että tehtävänkuvauksissa France 2:lle ja France 3:lle jaetut tehtävät ovat ”olennaisella tavalla” samantyyppiset kantajalle tämän omassa tehtävänkuvauksessa asetettujen velvollisuuksien kanssa. Näyttää siltä, että kantajan mukaan tämän ”olennaiseksi” väitetyn samantyyppisyyden olisi pitänyt johtaa siihen, ettei komissio olisi johtopäätöksensä esittänyt, että France 2:n ja France 3:n tehtävät ovat yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyviä palveluja.
- 38 Kantaja esittää kuitenkin tämän väitteen käsittelemättä millään tavalla, edes epämääräisesti, niitä tehtävänkuvauksiin sisältyviä tehtäviä ja velvollisuuksia, joihin se vetoaa. Kantaja ei etenäkään täsmennä millään tavalla, koskeeko samankaltaisuus, johon se vetoaa, lähetettyjen ohjelmien kategorioita, ohjelmistoa mahdollisesti kokonaisuudessaan koskevia laatuvaatimuksia vai muunlaisia velvollisuuksia.
- 39 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo näin ollen, että kyseinen kantajan esittämä väite, sellaisena kuin se on esitetty kannekirjelmässä, ei ole vähäisessäkään

määrin selvä ja täsmällinen siten, kuin työjärjestyksen 44 artiklan 1 kohdassa edellytetään oikeusvarmuuden ja hyvän oikeudenhoidon takaamiseksi.

- 40 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo, että vaikka kyseisen väitteen voitaisiin katsoa täyttävän tutkittavaksi ottamisen edellytykset työjärjestyksen 44 artiklan 1 kohdan kannalta, se olisi joka tapauksessa hylättävä selvästi perusteettomana, koska sen perusteeksi ei ole esitetty mitään todisteita.
- 41 Kantaja ei nimittäin ole esittänyt kannekirjelmän liitteessä France 2:n ja France 3:n tehtäväkuvauksia eikä edes omaa tehtäväkuvaustaan. Siltä osin kuin kyse on kantajan näistä tehtäväkuvauksista tekemän vertailevan analyysin esittämisestä vastausvaiheessa, on todettava, että tällainen analyysi, jonka esittämisen viivästykselle ei ole mitään perusteltua syytä, on jätettävä tutkimatta työjärjestyksen 48 artiklan 1 kohdan nojalla. Ylimääräisenä perusteluna on esitettävä, että tällä vertailevalla analyysillä ei ole sitä paitsi myöskään sen takia merkitystä, koska se koskee heinäkuun 1996 jälkeistä ajanjaksoa, kun taas riidanalaisessa päätöksessä kyseessä oleva tarkasteluajanjakso kattaa vuodet 1988–1994.
- 42 Edellä esitetyistä seikoista seuraa, että kantajan ensimmäinen väite, joka koskee France 2:n ja France 3:n tehtävien määrittämistä yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyviksi palveluiksi, on jätettävä tutkimatta työjärjestyksen 44 artiklan 1 kohdan nojalla ja joka tapauksessa hylättävä selvästi perusteettomana.
- 43 Kannekirjelmän 39 kohdan ensimmäisessä alakohdassa, joka näyttää sisältävän kantajan toisen väitteen, kantaja kyseenalaistaa komission analyysin ja johtopäätökset siltä osin kuin kyse on Ranskan tasavallan julkisille kanavilleen myöntämien korvausten arvioinnista suhteellisuusperiaatteen kannalta.
- 44 Mitkään kyseisen 39 kohdan seuraavissa alakohdissa esitetyistä seikoista eivät mahdollista sen ymmärtämistä, miten kantaja tarkasti ottaen kyseenalaistaa komission analyysin ja johtopäätökset.

- 45 Kyseisen kohdan toisessa, kuudennessa ja seitsemännessä alakohdassa nimittäin kuvaillaan sovellettavia sääntöjä tai komission lähestymistapaa, eikä niihin näin ollen sisälly mitään täsmällistä argumentaatiota. Kolmas alakohta, jonka sanamuoto kaiken lisäksi ei ole selvä, näyttää muistuttavan niitä väittämiä, jotka tuomioistuimen mukaan on jätettävä tutkimatta tai jotka ovat perusteettomia ja jotka esitettiin ensimmäisen väitteen osalta.
- 46 Siltä osin kuin kyse on kyseisen kohdan neljännessä ja viidennestä alakohdasta, kantaja tyytyy lähinnä toteamaan, että riidanalaisen päätöksen 86 perustelukappaleessa (taulukko 4) esitetyt luvut ovat sekä suppeasti esitettyjä että epätarkkoja. On kuitenkin todettava, että tätä kritiikkiä ei selitetä millään tavalla.
- 47 Kantaja tunnustaa lisäksi 39 kohdan kahdeksannessa ja viimeisessä alakohdassa, että kannekirjelmä ei sisällä mitään selvitystä, joka selventäisi kantajan väitettä, kun se toteaa, että se ”kehittää seuraavissa kirjelmissä taloudelliset analyysit, jotka ovat tarpeen sen osoittamiseksi, että komission lähestymistapa, joka kantajan mukaan on varsin kiistanalainen, on väärä”.
- 48 Toinen väite on näin ollen jätettävä tutkimatta, koska työjärjestyksen 44 artiklan 1 kohdan tutkittavaksi ottamisen edellytykset puuttuvat sen osalta.
- 49 Kannekirjelmän 40 kohdassa, joka näyttää sisältävän kolmannen väitteen, kantaja katsoo, että ”komissio on – – katsonut, että France 2:n ja France 3:n vuosina 1990–1994 käyttämät mainosaikaa koskevat hinnat eivät vaikuta huomattavasti alhaisemmilta kuin niiden yksityisessä omistuksessa olevien kilpailijoiden, TF1:n ja M6:n, käyttämät hinnat”. Kantaja lisää, että ”komissio tuli tähän johtopäätökseen perustenaan vain yksi kriteeri: GRP-kustannuksen keskiarvo (joka määrittellään riidanalaisen päätöksen 93 perustelukappaleessa – –)”. Kantaja ilmoittaa tämän jälkeen, että se ”kyseenalaistaa tämän analyysin ja siitä seuraavan johtopäätöksen”.
- 50 Tästä ilmoituksesta huolimatta kantaja ei kuitenkaan laisinkaan kyseenalaista 40 kohdan jatko-osassa komission arvioita, jotka sisältyvät riidanalaisen päätöksen 90–100 perustelukappaleeseen, vaikka ne ovatkin yksityiskohtaisia. Erityisesti kantaja

ei selitä mitenkään, kuinka olisi riittämätöntä, että komissio käyttää analyysissään GRP-termin (Gross Rating Point, tiedotusvälineiden katelainetta kuvaava käsite) ilmaistuja tietoja.

- 51 Kantaja tyytyy toteamaan, että ”se ihmettelee, että analyysistä puuttuu arvio siitä yksinkertaisesta tosiseikasta, että julkisten kanavien, joilla on kaksi verkkoa France 2 ja France 3, tarjonta on laajempi verrattuna kantajan tarjontaan. Tämä voi selittää esille tuodut erot hinnoissa, paitsi että julkisiin kanaviin, joita tuetaan suurelta osin riidanalaisella valtiontuella, ei kohdistu samoja edellytyksiä kannattavuudesta kuin yksityisiin kanaviin kohdistuu”.
- 52 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa, että kantaja, joka muutoin käyttää epävarmoja termejä ”laajemman tarjonnan”, johon se vetoaa, vaikutusten osalta, ei selitä millään tavalla, kuinka kyseinen ilmaisu on ymmärrettävä. Ottaen kuitenkin huomioon sen ensi näkemältä ilmeisen seikan, että tietty televisionkatsoja ei katso samanaikaisesti kuin yhtä kanavaa, ilmaisu ”laajempi tarjonta”, jota kantaja käyttää, ja siten se mahdollinen päättely, joka voisi olla kyseisen ilmaisun taustalla, ovat kannekirjelmästä puuttuvan selityksen vuoksi ilmeisen epäselviä. Yritys muotoilla kyseinen ilmaisu uudelleen sen paremmin ymmärtämiseksi sillä tavalla, että siinä tarkoitettaisiin Ranskan yleisradiotoiminnan yleisiin taloudellisiin tarkoituksiin liittyviin palveluihin liittyviä mahdollisuuksia lisätä ohjelmien määrää, koska kyseinen toiminta on jaettu kahteen kanavaan, mitä yksityiset radio- ja televisiokanavat eivät voi tehdä, ei tuo mitään selvennystä, kun huomioon otetaan se seikka, että tietty televisionkatsoja ei todellakaan voi katsoa kuin yhtä ohjelmaa samanaikaisesti. Epäselvään ilmaisuun ”laajemmasta tarjonnasta” tehtyyn kantajan viittaukseen ei liity mitään päättelyä, jossa kyseenalaistettaisiin komission riidanalaisessa päätöksessä esittämiä konkreettisia arvioita täsmällisellä ja yksityiskohtaisella tavalla. Näin ollen myöskään kolmatta väitettä, joka esitetään kannekirjelmän 40 kohdassa, ei ole otettava tutkittavaksi.
- 53 Kaikista edellä esitetyistä seikoista seuraa, että ensimmäinen kumoamisperuste on jätettävä tutkimatta sen kaikkien kolmen väitteen osalta, ja niistä ensimmäinen väite on joka tapauksessa selvästi perusteeton.

Toinen kanneperuste

- 54 Kantaja väittää kannekirjelmän 42 kohdassa, että ”komissio on tulkinut virheellisesti direktiiviä [80/723, sellaisena kuin se on muutettuna] päättäessään muun muassa, että sitä ei sovelleta julkisten kanavien radiolähetystoimintaan ennen vuotta 2000 (riidanalaisen päätöksen 81 perustelukappale)”. Kantaja lisää, että ”tämä päätely johtaa [Amsterdamin pöytäkirjan] virheelliseen soveltamiseen”.
- 55 Komissio vastaa, ettei se pysty yksilöimään, mikä riidanalaisen päätöksen perustelukappale sisältää tämän väittämän, jonka kantaja väittää esittäneensä komissiolle. Komission mukaan kyseinen kanneperuste on riippumatta siitä, onko se jätettävä tutkimatta, joka tapauksessa selvästi täysin perusteeton.
- 56 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa, että tältäkin osin kantaja esittää kantansa epäselviä ja puutteellisia termejä käyttäen. Se ei nimittäin selvennä mitenkään, millä tavalla direktiivin 80/723, sellaisena kuin se on muutettuna, virheelliseksi väitetyn soveltamisen pitäisi johtaa riidanalaisen päätöksen kumoamiseen. Samoin myöskään Amsterdamin pöytäkirjaan tehtyä viittausta ei selitetä millään tavalla.
- 57 Näin tehdessään kantaja pakottaa, samoin kuin ensimmäisen kumoamisperusteen yhteydessä, sekä vastaajana olevan toimielimen että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen toimimaan viime kädessä oletusten varassa siltä osin kuin kyse on päättelyistä ja tosiseikkoihin sekä oikeudellisiin seikkoihin liittyvistä täsmällisistä perusteluista, jotka voisivat olla kantajan väitteiden perustana. Työjärjestyksen 44 artiklan 1 kohdan tarkoituksena on kuitenkin välttää juuri tällainen tilanne, joka johtaa oikeudelliseen epävarmuuteen ja joka on yhteensoveltumaton hyvän oikeudenhoidon kanssa.
- 58 Tästä seuraa, että kyseessä oleva kanneperuste on jätettävä tutkimatta tämän säännöksen nojalla.

- 59 Väite direktiivin 80/723, sellaisena kuin se on muutettuna, virheellisestä soveltamisesta on joka tapauksessa selvästi perusteeton. Komissio ei nimittäin ole ilmaissut riidanalaisen päätöksen 81 perustelukappaleessa mitenkään, että kyseinen direktiivi ei soveltuisi ennen vuotta 2000. Komissio selitti, että kyseisellä direktiivillä käyttöön otettua kirjanpidollista erottelua koskevaa velvoitetta ei sovelleta televisioalalla sen ajanjakson aikana, jota riidanalainen päätös koskee.
- 60 Komission toteamus on oikein. Kirjanpidollista erottelua koskevaa velvoitetta ei nimittäin otettu käyttöön direktiivillä 80/723, sellaisena kuin se on muutettuna, vaan komission 26.7.2000 antamalla direktiivillä 2000/52/EY (EYVL L 193, s. 75), ja kyseistä velvoitetta ei siis ollut olemassa sen ajanjakson aikana, jota riidanalainen päätös koskee.
- 61 Tästä seuraa, että riippumatta siitä, onko toinen kanneperuste jätettävä tutkimatta, se perustuu virheellisiin lähtökohtiin ja on selvästi täysin perusteeton.
- 62 Kaiken edellä esitetyn perusteella kanne on jätettävä tutkimatta, ja ensimmäisen kanneperusteiden ensimmäinen väite ja toinen kanneperuste ovat joka tapauksessa selvästi täysin perusteettomia.

Oikeudenkäyntikulut

- 63 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Lisäksi kyseisen artiklan 4 kohdan mukaan jäsenvaltiot, jotka ovat asiassa väliintulijoina, vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan.

64 Koska kantaja on hävinnyt asian, se on velvoitettava vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan ja korvaamaan komission oikeudenkäyntikulut, koska komissio on vaatinut oikeudenkäyntikulujensa korvaamista. Ranskan tasavallan on vastattava omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (viides jaosto)

on määrännyt seuraavaa:

- 1) **Kanne hylätään.**
- 2) **Télévision française 1 SA (TF1) vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja se velvoitetaan korvaamaan komission oikeudenkäyntikulut.**
- 3) **Ranskan tasavalta vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.**

Annettiin Luxemburgissa 19 päivänä toukokuuta 2008.

E. Coulon

kirjaaja

M. Vilaras

jaoston puheenjohtaja